

МОЛИТВАТА В ТАЙНАТА СТАИЧКА

Призива за молитва в тези тревожни времена

Дейвид Уилкерсън

23 Октомври 2006

Имам един въпрос към вас: Какво могат да направят Божиите хора във време на предстоящо наказание, за да задвижат сърцето на Господа?

Свидетели сме на това как природни бедствия се случват в такъв мащаб, както никога досега: приливни вълни, урагани, пожари, наводнения и суши. Мисля си за разтърсилите света разрушения, предизвикани от цунамито, урагана Катрина и земетресенията в Индия и Пакистан.

Мисля също и за страха и отчаянието, причинени от предизвикани от човека бедствия: събитията от 11 септември 2001 г., конфликтът между Израел и Ливан, ядрените оръжия в ръцете на полудели хора. Дори и най-скептичните коментатори казват, че вече можем да видим началото на Трета световна война.

Дори и в момента, ислямистите във всяка нация заплашват, че ще унищожат християнството. Когато наскоро бях в Лондон, аз чух двама млади ислямисти да казват в едно радио интервю: „Нашата религия не е като християнството. Ние няма да обърнем и другата буза. Ние ще ти отрежем главата.“

Питам ви: в усилни времена като тези, църквата безсилна ли е да направи нещо? Трябва ли да седим и да чакаме Христос да се върне? Или сме призовани да предприемем някакви драстични мерки? Когато навсякъде около нас светът трепери, а човешките сърца примират от страх, ние призовани ли сме да вземем духовните оръжия и да се бием с противника?

По цялото земно кълбо господства усещането, че е безсмислено да се опитваме да разрешим трупащите се проблеми. Мнозина смятат, че светът е достигнал върха на безнадеждността. Алкохолизмът в световен мащаб се увеличава, и повече и повече млади хора се напиват. Виждам също една толкова тревожна тенденция в църквата: християните се обръщат към материализма. Посланието, което техният живот проповядва, е: „Не е останала никаква надежда! Бог се е отказал!“

Кажете ми, такава ли трябва да бъде ролята на Божия народ в тези тъмни времена? Последователите на Христос трябва ли да станат като останалата част от света, вземайки своето парче от пая? Не, никога!

Пророк Йоил видя такава време да приближава към Израел: „гъста тъма и мрак”.

Според Йоил, времето на тъмнина, което приближава към Израел, ще бъде такава, каквото той никога не е виждал в своята история. Пророкът извика: „Уви за она ден! Защото денят Господен наближи, и ще дойде като гибел от Всесилния” (Йоил 1:15).

Какъв беше съветът на Йоил към Израел в този мрачен час? Той донесе това слово: „Но, казва Господ, даже и сега се обърнете към Мене с цялото си сърце, с пост, с плач, и с ридание; и раздерете сърцето си, а не дрехите си, та се обърнете към Господа вашия Бог; защото е милостив и щедър, дълготърпелив и многомилостив, и разкайва се за злото. Кой знае дали Той не ще се повърне и разкае, та остави благословение след Себе Си ...?” (2:12-14).

Като чета този пасаж, аз съм най-удивен от две думи: „Даже и сега.” Когато плътен мрак падаше над Израел, Бог се обърна към Своя народ: „Даже и сега, в часа на Моето отмъщение - когато сте Ме изгонили от вашето общество, когато милостта изглежда невъзможна, когато човечеството се подиграва на Моите предупреждения, когато страх и мрак покриват земята - даже и сега Аз ви призовавам да се върнете при Мен. Аз съм бавен да се гневя, и съм известен с това, че задържам наказанията Си за определено време, както направих и с Йосия. Моят народ може да се моли и да бъде предразположен към Моята милост. Но светът няма да се покае, ако вие твърдите, че няма милост за тях.”

Виждате ли Божието послание към нас тук? Като Негов народ, ние може да ходатайстваме в молитва, и Той ще ни чуе. Можем да сме благоразположени към Него и да знаем, че Той ще отговори на искрените, ефективни и горещи молитви на Своите свети.

Сега имам слово на предупреждение към църквата: Пазете се! Сатана идва точно в този тъмен час, когато над земята надвисва ядрена катастрофа, когато езичниците са разярени и тероризират народите. Дяволът знае, че ние сме уязвими, и той ни подхвърля следната лъжа: „Какво можете да направите? Защо се опитвате да евангелизирате ислямистите, когато те искат да ви убият? Не можете да промените нищо. По-добре да се предадете на пропития с грях свят. Няма смисъл да се молите за изливането на Духа. Цялото ви покаяние е безполезно.”

Но Бог идва при нас с това слово от Йоил: „Има надежда и милост, даже и сега. Аз притежавам голяма доброта и съм бавен да се гневя. И сега е време вие да се обърнете към Мен в молитва. Аз може да задържа наказанията Си и дори да ви благословя.”

Дори и сега - във време на убийствен ислямския екстремизъм, на войнстваща хомосексуалност, когато нашата нация е изгубила своя морален компас, когато съдилищата прогонват Бог от обществото, когато страхът улавя цялата Земя в своята хватка - време е да се обърнем към Господ в молитва. Въпреки че наказанията Му попадат навсякъде около нас, и флаконите с гнева Му се изливат, Светият Дух все още убеждава и вика към човечеството, чак до последната минута на последния ден.

За какво точно трябва да се молим в такива моменти?

Тук е рецептата на Йоил за Израел в този ден на мрак и тъмнина: „Затръбете в Сион, Осветете пост, свикайте тържествено събрание; съберете хората, осветете събранието, свикайте старейшините, съберете младенците ... нека плачат свещениците, служителите Господни, между предхрамието и олтара, и нека рекат: ‘Пощади, Господи, хората Си, и не предавай наследството Си на позор, та да ги владеят народите. Защо да рекат между племената: Где е техният Бог?’” (Йоил 2:15-17).

Това беше призивът към църквата: „Не се обезкуражавайте, нито се отдавайте на отчаяние. Не бива да вярвате на лъжите на дявола, че няма надежда за съживление.” Вместо това, според Йоил, викът на хората трябва да бъде: „Господи, спри този упрек на Твоето име. Не позволявай повече да се присмиват на църквата Ти. Възпри езичниците да господаруват над нас, да се закачат и питат: ‘Къде е вашият Бог?’”

Може би си мислите: „Това, което Бог обещава тук, е само една възможност. Той казва, че може да задържи Своето наказание. Това е само едно „може би” - „може би.” Всичко, към което Той призовава Своя народ, може да бъде напразно.”

Аз не вярвам, че Бог измъчва Своята църква с неосъществими мечти. И Той няма да изпрати Своите хора на безумна мисия. Когато Авраам се помоли на Бог да пощади Содом (където живееше неговия племенник Лот), сърцето на Господ беше задвижено да спаси града, дори ако само десет праведника живеят там. И Авраам се молеше с тази молитва, докато ангели на унищожението се разхождаха из града. Аз съм убеден, че Божиите хора днес трябва да спечелят доверието на Бога по същия начин.

Захария ни казва, че Бог е назначил три места, където Неговите хора да Го изказват своите петиции в молитва.

Според Захария, има три места, където трябва да се принася молитвата: (1) Божият дом (църквата), (2) всеки дом, и (3) тайната стаичка. Господ каза на Захария: „А на Давидовия дом ... ще изляе дух на благодат и на моление; ... земята ще жалее, всяко домочадие насаме: домочадието на Давидовия дом [тоест църквата] насаме, ... домочадието на Левиевия дом [семейството или дома] насаме, и жените им [отделни индивиди] насаме” (Захария 12:10, 12-13, курсивът е мой).

Когато Захария говореше това, Израел беше заобиколен от врагове, които бяха решени да го унищожат. Имаше голямо треперене и страх, но точно тогава дойде това прекрасно слово: „Бог идва, за да се справи с тези зли сили, които са срещу вас. Така че, започнете усърдно да се молите в светилището. Започнете да се молите по домовете си. И молете се в тайната си стая. Святият Дух идва, и Той ще ви снабди с духа на моление и благодат, който ще ви даде сила за молитва.”

Виждате ли Божието послание към нас в този пасаж? Той казва на Своята църква във всяка епоха: „Във времена на ужас и трепет, искам да излея Духа Си върху вас. Но Аз трябва да имам молещ се народ, върху когото да го излея!”

1. Молитвата започва в Божия дом.

Всичките старозаветни пророци призоваваха Божия народ на обща молитва. Самият Исус заяви: „Писано е: ‘Домът ми ще се нарече молитвен дом’” (Матей 21:13). Факт е, че световната история е оформена чрез молитвите на Христовата църква.

Помислете за това: Светият Дух беше даден за първи път в Божия дом, в Горницата. Там учениците „единодушно бяха в постоянна молитва” (Деян. 1:14). Библията ни казва, че Петър беше освободен от затвора от един ангел, докато „бяха събрани мнозина да се молят” (12:12). Непрекъснато се принасяше обща молитва за освобождаването на Петър.

Ясно е, че Бог освобождава много сила поради молитвите на Своята Църква. Затова призивът за такава молитва не бива да се подценява. Ние знаем, че на църквата е възложено да печели души, да прави благотворителност, да служи като място за събиране, където Божието Слово се проповядва. Но първо и преди всичко, църквата трябва да бъде дом на молитва. Това е основното ѝ призвание, тъй като всички други аспекти на църковния живот се раждат в молитва.

И все пак общата молитва е ограничена. Тя е ограничена до графици, както и до видове молитва, към които Бог ни призовава. Например, църквата не е място за принасяне на висок глас на молитвите ни на неуспех и мъка, където ние изброяваме нашите страсти пред Господа и се покаяваме от тях. Понякога общата молитва може да се превърне в извинение да избегнем този вид лична молитва, където се извършва изследването на сърцето. Някои от тях може да претендират: „Току-що идвам от два часа молитвено събрание”, или „В пост съм с моята църква през последните три дни.” Но това не е единственият вид молитва, която Господ желае ние да принасяме.

2. Нашите домове също трябва да бъдат място за молитва.

„Ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 18:19). Някои християни наричат това „молитва в съгласие.” Вие сте сериозно благословени, ако имате предан брат или сестра, с когото или която се молите. Всъщност най-силните ходатаи, които аз познавам, стават такива в групи по двама или трима. Ако Бог напълно ме е благословил в този живот, ако Той ме използва за Своята слава - аз зная, че това е така поради няколкото силни ходатаи, които всеки ден се молят за мен.

Мястото, където най-силно се извършва този вид молитва, е дома. Съпругата ми, Гуен, и аз се молим заедно ежедневно, и аз вярвам, че това държи нашето семейство заедно. Ние се молихме за всяко от нашите деца, докато те израстваха - молихме се нито едно от тях да не бъде изгубено. Молихме се за техните приятелства и хората, с които имаха взаимоотношения - Бог да отпрати приятели или приятелки, ако те са изпратени като капани

за тях. Ние също се молихме за техните бъдещи партньори, а сега правим същото и за нашите внуци.

За съжаление, много малко християнски семейства отделят време за молитва в дома им. Аз лично мога да свидетелствам, че днес съм в служение поради силата на семейната молитва. Всеки ден, без значение къде моите братя и сестри и аз играехме, в предния двор или на улицата, майка ни ни извикваше от входната врата на дома ни: „Дейвид, Джери, Хуанита, Рут, време е за молитва!“ (Тогава моят малък брат Дон все още не беше роден.)

Целият квартал знаеше за нашето време на семейна молитва. Понякога мразех да чуя това повикване, и се оплаквах и стенех заради него. Но нещо явно се случваше в тези времена на молитва, в които Духът се движеше сред нашето семейство и докосваше душите ни.

Може би не можете да се видите как издържате в семейната молитва. Може би имате съпруга, която не е особено отзивчива или дете, което е непокорно. Възлюбени, няма значение кой решава да не участва. Вие все още можете да отидете до кухненската маса и да наведете глава и да се помолите. Това ще послужи като време за молитва на вашето домакинство, и всеки член на семейството ви ще го знае.

3. Третото място на молитвата е там, където Исус практикува и препоръча на учениците Си: молитвата в тайната стайчка.

Молитвата в тайната стайчка се случва, когато сме сами, потайно. „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве“ (Матей 6:6).

Напоследък Светият Дух ми говори за този вид молитва. В миналото аз съм поучавал, че поради изискванията на изкарване на прехраната си, ние навсякъде можем да имаме „тайна молитвена стаичка“: в колата, в автобуса, по време на почивка в работата. До някъде това е вярно.

Но има и още нещо. Гръцката дума за „тайна стайчка“ в този стих означава „лична стая, тайно място.“ Това беше ясно за слушателите на Исус, защото домовете в тяхната култура имаха вътрешна стая, която служела за килер. Заповедта на Исус беше човек да отиде в тази тайна стаичка и да затвори вратата след себе си. И това е заповед към отделния индивид, отнасяща се за молитва, която не се случва в църква или с молитвен партньор.

Исус постави пример за това, защото Той отиде на уединени места, за да се моли. Отново и отново Писанието ни казва, Той „отиде настрана,“ за да се помоли. Никой не е имал по-зает живот от Исус, защото Той постоянно беше притиснат от нуждите на хората около Него, и разполагаше с толкова малко време за Себе Си. И все пак, казва ни се: „И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше“ (Марк 1:35). „И като разпусна народа, изкачи се на бърдото да се помоли насаме. И като се свечери, Той беше там сам“ (Матей 14:23).

Помислете за заповедта, която беше дадена на Савел в Деяния. Когато Христос улови този гонител на църквата, Савел не беше изпратен в общото събрание на църквата, нито при Анания, великият молитвен войн. Не, Савел трябваше да прекара сам три дни, отделен от другите, да се моли и да опознава Исус.

Всички ние имаме извинения за това, че не се молим в тайно, специално място. Твърдим, че нямаме такова усамотено място, или че нямаме никакво време да се молим така. Томас Мантън, един благочестив пуритански писател, казва следното по въпроса: „Ние казваме, ние нямаме време да се помолим в тайно. Но все пак имаме време за всичко друго: да се храним, да пием, отделяме време за децата ни, но нямаме време за това, което поддържа всичко останало. Ние казваме, че нямаме лично място, но Исус намери хълм, Петър - покрив, а пророците - пустиня. Ако обичате някого, ще намерите място, където да бъдете сами с него или нея.”

Според Писанието, Бог често ни наскърбява, за да ни върне към молитвената ни стайчка.

Давид свидетелства: „Преди да бях наскърбен аз заблуждавах; но сега държа Твоето слово” (Псалм 119:67). Той признаваше, че когато всичко е спокойно и тихо, и сме изправени пред малко на брой проблеми, ние сме слонни да охладнеем към молитвата. Казваме, че обичаме Бога, но в нашите добри времена можем всъщност да отстъпим, пренебрегвайки общението с Бога. Така че, от време на време, Бог позволява да бъдем пронизани от остри стрели на скръб, за да се събудим.

Много благочестиви църковни отци са се занимали с този въпрос. Джон Калвин казва, ние никога не се покоряваме на Бога, докато не сме принудени да го направим, поради Неговата дисциплина. И К.С. Луис написа: „Бог ни шепне в нашите удоволствия, но крещи в нашата болка. Това е Неговият мегафон, с който да събуди глухия свят. Болката премахва завесата.”

Понякога ние се молим твърде небрежно. Но в трудни моменти ние се оказваме в борба с Господ в молитва всеки ден, докато станем уверени в духа ни, че Той държи всичко под контрол. Колкото повече искаме да ни се напомня за тази увереност, толкова по-често ще ходим в молитвената ни тайна стайчка.

Истината е, че Бог никога не позволява страдание в живота ни, освен ако то е акт на любов. Ние виждаме това показано в племето на Ефрем в Израел. Хората са изпаднали в голямо страдание, и викаха към Бога от скръб. И Той отговори: „Наистина чух Ефрема да си оплаква участта” (Еремия 31:18).

Подобно на Давид, Ефрем свидетелства: „Наказал си ме ... като теле неучено на хомот; върни ме ... защото Ти си Господ мой Бог” (31:18). С други думи: „Господи, Ти си ни наказал с определена цел. Ние бяхме като един млад, необучен бик, пълен с енергия, но ни наказа, за да ни опитомиш да вършим Твоето служение. Ти сведе нашата необузданост под контрол.”

Вижте, Бог имаше големи планове за Ефрема, плодоносни, удовлетворяващи планове. Но първо те трябваше да бъдат инструктирани и обучени. Затова Ефрем заяви: „разкаях се, и

откак бях научен” (31:19). Те всъщност казаха: „В миналото, когато бяхме в Божията класна стая, където Той ни подготвяше за Неговата служба, ние не приемахме корекция. Ние избягахме, викайки: ‘Това е твърде трудно!’ Бяхме коравосърдечни, постоянно се изплъзвахме от хомота, който Той беше поставил върху нас. Тогава Бог постави върху нас по-тежко иго, и Той използва Своята любяща пръчка, за да пречупи нашия инат. Сега, ние се предаваме на Неговото иго.”

Ние също сме като Ефрем: млади, егоцентрични бикове, които не искат да бъдат поставени под иго. Ние избягваме дисциплината на оран, изпитването на болка, стоенето под жезъла. И ние очакваме да имаме всичко - победа, благословения и плодородие - като само твърдим Божиите обещания, или „като ги взимаме чрез вяра.” Гордеем се, че сме обучени да се молим в тайно, с това, че се борим с Бога, докато Неговите обещания се изпълнят в живота ни. След това, когато дойде скръб, ние си мислим: „Ние сме Божият избран народ. Защо ни се случи това?”

Тайната ни молитвена стайчка е нашата класна стая. И ако нямаме това „време насаме” с Исус - ако сме се отпуснали в интимност с Него, ние няма да бъдем готови, когато дойде потопът.

Не всички страдания в живота ни са Божията дисциплина.

Има и други причини за нашите страдания, които са далеч отвъд нашето разбиране. Но ние знаем, че любовта Му винаги работи в нашите страдания. Бог ни казва: „Вие сте в ума ми през цялото това страдание. Вие сте моите скъпоценни деца. Аз чувствам болката ви, и наистина ще имам милост към вас!”

Най-важното е, че в нашите най-тежки страдания Той ни изпраща Утешителя: „А Утешителят, Светият Дух ... ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. Мир ви оставям; Моя мир ви давам” (Йоан 14:26-27).

Как Господ дава утеха и мир в нашата скръб? Той ни води към тайната стайчка на интимност с Него. Именно там, Исус ни напомня, Отец ни докосва лично: „Когато се молите, влезте в тайната си стайчка, и затворете вратата. Молете се на вашия Отец, Който вижда в тайно. И Той ще ви въздаде наяве” (Матей 6:6, моя парафраза).

Наскоро един мой скъп приятел - епископ на Петдесятното движение в Унгария - беше трагично убит при рядко срещан инцидент. Скарата му за готвене се подпалила и той беше силно обгорен. Беше лекуван и се считаше, че е в добро състояние, но няколко дни по-късно той внезапно почина от образувалите се в тялото му кръвни съсиреци.

Приятелите от цял свят се молят и подкрепят неговата вдовица. Но истинската утеха за нея ще дойде от горе. Никой психолог не може да и помогне през най-дълбоката и болка. Утешителят е верен да я посрещне в тайното и място с Него.

Познавам един скъпоценен служител и неговата съпруга, които управляват дом за сираци в Централна Америка. Преди няколко години те приеха едно бебе - момче, което беше почти

полумъртво. Това скъпоценно момче стана възлюбения „малък принц“ на дома им. Скоро след това, при един необичаен инцидент, скоростният лост на паркиран микробус се изместил, и малкото момче било прегазено и убито.

Тази двойка е отчаяна заради загубата си. Другите деца в сиропиталището, които видели как е станал инцидента, също били неутешими. Какво може да им се каже, което ще докосне тяхната дълбока болка? Нищо от моите петдесет години на служение не може да промени това място в тези скъпи приятели. Те са в любящи ръце, но истинската утеха ще дойде от Отца, Който вижда болката им в тайно.

Аз осъзнавам, че не мога да достигна хилядите наранени вярващи, които ми пишат. Ние получихме писмо от една бременна жена, която е омъжена за един пастор. Тя току-що открила, че нейният съпруг е педофил. Тя ми пише: „Не зная какво да правя. Вярвам, че трябва да се разведе с моя мъж. Не искам той да злоупотреби с нашето дете.“

Има едно нещо, което всеки наранен брат и сестра може да направи: Занесете всичко при Исус, затворете се с Него и намерете утеха в Неговото присъствие. Господ казва: „Защото наситих изнурената душа, и напълних всяка изнемощяла душа“ (Еремия 31:25). Как Бог направи това? Той ги среща там, в скришното място: „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия“ (Псалм 91:1).

Виждате ли значението на това да решите в сърцето си да се молите в тайно място? Не става дума за легализъм или робство, а за любов. Става дума за добротата на Бог към нас. Той вижда това, което предстои, и знае, че имаме нужда от огромни ресурси и ежедневно снабдяване. Всичко това се намира в тайното място с Него.

Може да си мислите, че не знаете как да се молите. Но можете да започнете, като просто Го хвалите. Важното е, че сте там с вяра, с послушна любов, и вашият Отец ще ви помогне. Той ще разкрие Своята любов към вас в тайно, и ще ви възнагради най-аве с плодовете на царството Си. Святият Дух ще се моли чрез вас и ще ви даде Своя израз.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Praying in the Closet](#) / [Молитвата в тайната стаичка](#)